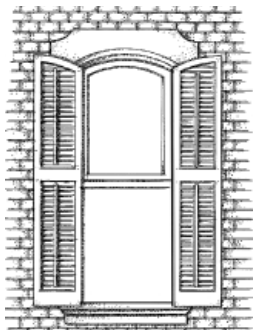

**Poruka
subotne
škole**

**Vesti
II/2012**

II tromesečje

JUŽNOAZIJSKA PACIFIČKA DIVIZIJA

Vaši darovi na delu

Učenici, njihovi roditelji i profesori adventističke škole Zamboanga na jugu Filipina iskazuju svoju zahvalnost svima vama koji ste prilagali darove trinaeste subote 2008. godine i na taj način pomogli da se njihova škola proširi. Sada se mnogo više dece može obrazovati u sigurnom hrišćanskom okruženju.

Dragi vođo Subotne škole,

Ovog tromesečja upoznaćemo Južnoazijsku pacifičku diviziju (JAPD), u kojoj se nalaze zemlje: Bangladeš, Bruneji, Kambodža, Indonezija, Laos, Malezija, Mijanmar, Filipini, Singapur, Šri Lanka, Tajland, Istočni Timor, Vijetnam i ostrva na Pacifiku: Guam, Savezne Države Mikronezije, Maršalska ostrva, Severna Marijanska Ostrva, Palau, i ostrvo Vejk. Od skoro 800 miliona ljudi, koliko ih živi u ovoj oblasti, više od 1,1 milion su adventisti sedmog dana. Jedna od svakih 700 osoba je adventista.

Specijalna godišnja proslava

Ove godine obeležava se stogodišnjica izdavanja tromesečnog misionkog časopisa, čiji je prvi broj izašao iz štampe 1912. godine. Tokom cele godine objavljićemo najmanje jednu od priča iz Dečije misije koje su obeležile protekle godine, uz dodatne priče i iskustva koja se odnose na istoriju misionkih darivanja. Potražite ove specijalne članke svakog tromesečja.

Izazovi:

Indonezija se sastoji od više od 13 000 ostrva raštrkanih duž ekvatora, između Indijskog okeana i Pacifika. U Indoneziji žive mnogobrojne etničke grupe, sa različitom kulturom i religijom. Iako Indonezija nije zvanično islamska država, 85% Indonežana su muslimani.

Adventistička crkva u Indoneziji zastupljena je sa nekoliko škola i medicinskih ustanova. Bolnice i medicinske ustanove pružaju značajnu podršku lokalnim zajednicama. Mnogi su upoznali Hrista preko njih.

Mijanmar (Burma) je druga najveća zemlja jugoistoka Azije sa populacijom od 54 miliona stanovnika. Godine vojne vladavine i građanski rat izolovali su zemlju od globalnih ekonomskih uticaja i doveli do visoke stope siromaštva. Ipak, ista ta izolacija pomogla je da se očuvaju tradicionalna kultura i običaji.

Religija uglavnom sledi etničke linije, jer etničke grupe nisu previše izmešane. Većina stanovnika u Mijanmaru (više od 80%) su budisti, dok hrišćana ima samo oko 20%. Budistička većina još nije upoznala Hristovu ljubav.

Mogućnosti:

Darovi trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će:

- Da se proširi adventistička bolnica u Manadu, u Sulavesi, na istoku Indonezije.
- Da se obezbedi medicinska oprema za bolnicu u Medanu, na Sumatri, na zapadu Indonezije.
- Da se proširi adventistička škola »Jangon« u Mijanmaru.
- Dečiji projekat: Biblije za decu jugoistočne Azije.

7. april 2012.

Prvi misioniski projekat

Priprema jedrilice

Jednog subotnog jutra, Katarina i Elajša su sedeli na gruboj drvenoj klupi njihove crkve u malom američkom gradu. (Imena ove dece su

izmišljena, jer podaci o individualnim donatorima nisu zabeleženi.) Katarina je čvrsto držala maramicu u kojoj su bila umotana 3 novčića. Njen brat je prstima opipavao novčiće u svom džepu. Deca su cele sedmice vredno radila kako bi zaradila 11 centi koje će priložiti kao dar za posebnu misiju. (Za razliku od današnje cene hleba od 3,50 dolara, 1886. godine vekna hleba se prodavala za 5 centi.)

Katarina je pomagala svojoj majci da peče hleb, koji su zatim prodavali svojim komšijama. Elajša je prao prozore i isporučivao kupcima robu iz prodavnice na kućnu adresu.

Napokon je pastor oglasio prikupljanje darova. Dok su deca prilagala svoje darove u posebnu kutiju, pastor je podsećao vernike da će ta sredstva pomoći da se izgradi misioni brod. »Zaradili smo dovoljno da se kupi jedna daska!« – rekao je Elajša pastoru sa sjajem u očima.

Drugi su takođe došli sa svojim darovima. »Moji darovi pomoći će da se nabave klinovi!« – rekao je uzbuđeno jedan dečak.

»Možda će moj dar doprineti da se kupi platno za jedra« – kazala je jedna devojčica. Novčić po novčić, kutija sa darovima postajala je sve teža.

Ujedinjeni da kažemo svetu

Vernici adventističke crkve nikada nisu bili tako uzbuđeni kao tog dana kada su očekivali da Gospod dođe ponovo, pre više od 50 godina. Majke su pekle hleb i kolačiće koje su deca prodavala. Jedan dečak je pomagao svojoj majci u pečenju kokica iznad velike porodične peći na drva. Napunili su stotine fišeka i zaradili 15 dolara za »Pitkern fond«.

Svi su naporno radili kako bi prikupili novac da se napravi brod. Bilo je skoro nemoguće zamisliti da se prikupi 12000 dolara neophodnih za izgradnju ovog misionog broda. (Konačna vrednost broda sa celokupnom opremom, uključujući i orgulje za novu crkvu, iznosila je oko 19 000 američkih dolara.)

Dečački san

Mnogo godina pre nego što je nastao brod po imenu »Pitkern«, mladić Džon Tej čuo je priču o pobuni posade britanskog broda »Baunti« koja je svrgnula svog nemilosrdnog kapetana i par njegovih

sledbenika izbacivši ih sa broda u čamac za spasavanje. Pobunjenici su se iskrkali na ostrvu u južnom Pacifiku po imenu Pitkern. Ostrvo je bilo tako malo i udaljeno od puteva kojima su plovili brodovi da su bili uvereni kako ih niko nikada neće pronaći. Međutim, život nije bio tako bezbedan kao što su pobunjenici i žene koje su povelile sa sobom očekivali. Za nekoliko godina alkohol je skoro uništio sve ostrvljane, jer su se ljudi međusobno tukli. Na kraju je samo jedan pobunjenik, Džon Adams, ostao živ i brinuo se za četiri žene i dvadeset troje dece na ostrvu. Odrekao se alkohola i okrenuo Bibliji kao vodilji u životu. Uskoro su svi na ostrvu Pitkern postali hrišćani.

Otkriće

Posle nekog vremena, vest o otkriću Pitkerna proširila se svetom. Džon Tej je pozeleo da poseti ostrvo i odnese adventističku poruku ljudima koji su tu živeli. Zahvaljujući svojoj stolarskoj veštini, obezbedio je sebi mesto na brodu koji ga je odveo na južni Pacifik. Četiri meseca kasnije, Džon Tej je stigao na Pitkern.

Tej je ukazivao ostrvljanima na biblijske istine koje su im već bile poznate. Neki ostrvljani su prepoznali biblijske istine iz brošura koje su brodom bile donete na ostrvo godinama ranije. Kada je sledeći brod stigao do ostrva, svi stanovnici Pitkerna držali su Subotu. »Molimo vas! Krstite nas!« – molili su ljudi. Ali, Džon Tej nije bio pastor i smatrao je da ne može da krsti ove ljude. Obećao je da će poslati pastora da ih krsti.

Deliti strast

Tej se vratio u San Francisko i preneo priču o Pitkernu. Njegova strast je pokrenula srca vernika. Na kraju su crkvene vođe donele odluku da se prikupe sredstva za izgradnju broda koji bi otplovio na Pitkern i druga južnopacifička ostrva i proširio vest jevanđelja među tamošnjim stanovništvom.

Članovi Subotne škole duž cele severne Amerike (jer u to vreme većina adventista je tu živela) ujedinili su se da bi prikupili novac za izgradnju misionorskog broda koji je, po tom događaju, dobio ime »Pitkern«.

Četiri godine nakon što je Tej prvi put posetio ostrvo, 1890. godine, brod »Pitkern« je krenuo na put sa posadom i 3 misionarska para, uključujući Džona i Hanu Tej. Mesec dana kasnije, mali brod

se približio Pitkernu. Adventistički posetioци, a posebno Džon Tej, bili su dočekani sa toplom dobrodošlicom.

U toku narednih nekoliko dana, 82 stanovnika Pitkerna bila su krštena i osnovana je Adventistička crkva. Sto godina nakon što su se pobunjenici iskricali na ostrvo, praktično celokupna populacija ostrva Pitkern postala je deo Adventističke crkve.

Naši misionski darovi nastavljaju da dosežu najudaljenija mesta na svetu jevanđeljem Isusa Hrista, kao što su to činili i pre 100 godina.

Misionske informacije

- Brod Pitkern bio je izgrađen zahvaljujući prvoj akciji prikupljanja misionskih darova koju je Adventistička crkva ikada organizovala. Bilo je potrebno 6 meseci da se sredstva prikupe. Mladi i stari podjednako su radili na prikupljanju sredstava za prvi misionski brod.
- Nakon što je brod »Pitkern« napustio istoimeno ostrvo, otplovio je prema drugim ostrvima južnog Pacifika. Džon Tej i njegova supruga ostali su na ostrvu Fidži kako bi širili Božju ljubav među urođenicima – ljudožderima. Nažalost, Džon je umro nakon 6 meseci i sahranjen je na ostrvu.
- Danas na ostrvima južnog Pacifika, jedan od svakih 26 ljudi je adventista.

14. april 2012.

Indonezija

Božje isceliteljske ruke

Seoski put je polako krivudao vodeći prema seoskoj hali. Anin sin, Paku, tonuo je u polusan dok ga je ljuljuškala na svojim rukama. Paku je često bio bolestan. Ana se nadala da će doktori i sestre koji su došli u njeno selo moći da mu pomognu.

Na ulasku u zgradu, jedna žena se nasmešila, postavila nekoliko pitanja Ani i napisala Pakuovo ime na papiru. Uputila je Anu prema stolicama u čekaonici. Ana je sela pribivši još jače Pakuovu glavu na svoje rame.

Sestra koja joj je prišla, upitala je: »Da li je to Paku?«, dok je blago dodirivala dečakovo čelo. Ana je klimnula glavom. »Moram da mu izmerim temperaturu« – dodala je. Ana je klimnula glavom i sestra je stavila termometar u dečakova usta.»Ima groznicu i boli ga grlo« – rekla je Ana.

»Mogu li da mu pogledam grlo?« – upitala je sestra. Ana je blago gurnula Pakua da otvori svoja usta. »Krajnici su mu upaljeni« – rekla je. »Doktor će mu pomoći da se bolje oseća.«

Doktor je sa osmehom pozdravio Pakua, a onda mu je pregledao grlo. »Zaista su ti upaljeni krajnici, sigurno te mnogo boli. « Zatim se okrenuo prema Ani i rekao: »Daću vam neke pilule od kojih će mu biti bolje, ali njegovi krajnici moraju da se operišu, inače će stalno dobijati infekcije grla. Da li možete da dođete u bolnicu Manado za tri sedmice?«

Anino lice se naboralo. »Doktore, ja ne mogu to da platim, nemam čime!«

»Ne brinite« – rekao je lekar. »Samo dovedite Pakua u bolnicu. Sredićemo krajnike i pobrinućemo se za račun. Možete li, onda, doći?« Ana je klimnula glavom. »Dobro. Jednom kad krajnici budu izvađeni, osećaće se mnogo bolje « – dodao je lekar.

Ana je napustila kliniku oduševljena brižnim postupanjem lekara i medicinskih sestara koji su joj dali lek, a da nisu tražili novac za to. Ponudili su čak i da plate operaciju njenog sina. Prvi put posle mnogo vremena osećala se zaista dobro.

Adventistička bolnica Manado

Adventistička bolnica Manado je od skromne ambulante prerasla u visoko poštovanu 95-okrevetnu bolnicu za samo četiri godine. Kvalitetna usluga i ljubazno osoblje predstavljaju Božje ruke koje dosežu do mnogih pacijenata i omogućavaju da oni preko bolnice saznaju mnogo više o adventizmu. Medicinske sestre i lekari se mole sa pacijentima koji im to dozvole, a kapelan svakodnevno posećuje svakog pacijenta. »Molitva je sastavni deo naše službe« kaže dr Antu, direktor bolnice. »Molimo se u Isusovo ime za svakog pacijenta, za

svaku odluku, pred svaki medicinski zahvat i operaciju, a većina pacijenata na to gleda sa odobravanjem. «

Skoro kao dom

Čak i samo osoblje blagosloveno je radom u misiji. Kori je došla u bolnicu tražeći posao. Radila je u inostranstvu kao domaćica – kućepaziteljka i na taj način izdržavala svoju porodicu, sve dok nije saznala da je njen suprug predao decu njenoj majci, a novac koji je ona slala trošio na kocku i alkohol. Kori nije bila adventista, ali je bila posvećeni vernik. Konkurisala je za posao i bila primljena.

»Osećam neki mir ovde« – rekla je. »Radnici imaju radost koju nikad ranije nisam doživela. Kapelan često zastaje da razgovara sa nama. Ja sam već bila hrišćanka i višegodišnji proučavalac Biblije, tako da sam uživala u tim razgovorima. Počela sam da shvatam šta adventisti veruju i, tokom sedmice molitve koju smo održavali u bolnici, zatražila sam da se pridružim Adventističkoj crkvi.«

Kori voli svoj posao u bolnici. »Mogla sam da nađem bolje plaćeni posao, ali ja volim da radim ovde. Iako je moj posao skroman, prema meni se odnose kao prema princezi.«

Efikasno dosezanje ljudi

Paku i njegova majka stigli su u bolnicu i njegova operacija je protekla dobro. Pre nego što su se vratili u svoj dom, Ana je potražila doktora Antua da mu se zahvali što je pomogao njenom sinu da ima bolji život.

Bolnička volonterska služba se već pokazala kao efikasan sistem za dosezanje ljudi. Dvaput mesečno bolničko osoblje volontira po jedan dan pružajući besplatne medicinske usluge u gradu ili okolnim selima. Oni daju zdravstvene savete, obavljaju medicinske preglede, stomatološke i druge intervencije, sanirajući česte medicinske probleme. Ako pacijent, kao što je mali Paku, ima neki ozbiljniji problem koji osoblje ne može da sanira na licu mesta, pozivaju ga na bolničko lečenje koje je skoro ili potpuno besplatno.

Ovakve medicinske ustanove otvaraju vrata da se dopre do ljudi. U roku od 3 godine 360 ljudi bilo je kršteno kao rezultat napora koje je uložila ova adventistička bolnica. Staranje o ljudima, trud osoblja da verno predstave Hristove isceliteljske ruke i Njegovu

ljubav doprineo je tome da adventistička bolnica Manado postane svetionik Božje istine u Indoneziji. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se bolničko staranje i nega prošire na one kojima je potrebno fizičko isceljenje i Hristova ljubav u životu.

Kratke činjenice

- Indonezija je ostrvska zemlja sa hiljadama ostrva koja se protežu sa obe strane ekvatora, od Indijskog okeana na zapadu, do Pacifika na istoku.
- Više od 80% ljudi koji žive u Indoneziji su islamske vere, tako da je Indonezija najveća islamska zemlja.
- Nekoliko adventističkih bolnica služi ljudima zajedno sa nekoliko stotina jednostavnih medicinskih ambulanti u izolovanim predelima.
- Za više informacija o ovom ili drugim projektima trinaeste subote, pogledati adventistički misijski DVD.

21. april 2012.

Zapadna Indonezija

Gomila svedoka

Hadži je imao novca. Mogao je da ide na lečenje u koju god bolnicu je želeo. Izabrao je adventističku bolnicu u Manadu, u Indoneziji.

Ferdi Malomda, bolnički kapelan, zastao je u njegovoj sobi da bi razgovarali. Znao je da je Hadži musliman i zatražio je dozvolu da se moli Bogu za njegovo isceljenje. Hadži se složio sa tom idejom. Kapelan je svakog dana odvajao vreme da se moli sa Hadžijem. Kada je napuštao bolnicu, Hadži je rekao kapelanu: »Tako mnogo stvari u ovoj bolnici je ostavilo utisak na mene. Sestre su mi se obraćale uvek ljubazno i sa osmehom i molile se za mene kada su mi davale terapiju. Zahvalan sam što nisam morao da se brinem zbog nečistih vrsta mesa, jer se u bolnici služi samo vegetarijanska hrana. U stvari,

čak sam i zavoleo vegetarijansku ishranu.« Na trenutak je zastao, pa dodao: »Niko se nikada ranije nije molio za mene. Hvala vam na molitvama za moje zdravlje. Kada dođem kući, svima ću reći za ovu bolnicu«. I Hadži je zaista preneo drugima glas o bolnici.

Abdula

Nekoliko meseci kasnije Abdula je došao na lečenje. Kazao je da mu je Hadži preporučio tu bolnicu. Abduli je bio neophodan hirurški zahvat. Kada se kapelan Ferdi predstavio Abduli, čovek se osmehnuo. »Hadži mi je rekao da ćete doći.« Ferdi je zatražio dozvolu da se moli sa Abdulom, i on je rado pristao. Razgovarali su o moći isceljenja koju je imao Isa, kako se Isus naziva u Kuranu.

Kada je jednog dana kapelan Ferdi ušao u Abdulinu sobu, zatekao ga je sa nekoliko članova porodice koji su mu došli u posetu. Abdula ga je pozdravio i rekao: »Nemoj ništa govoriti – samo se pomoli, želim da moja porodica sazna da Isa, ili Isus, ima moć isceljenja.«

Abdulin hirurški zahvat je uspešno prošao, te je on mogao da napusti bolnicu i ode na kućno lečenje. Nekoliko dana kasnije nazvao je kapelana i rekao mu da je već na svom radnom mestu. »Mom izlečenju su mnogo doprinele tvoje molitve, kao i isceljujuća moć Ise.«

Dirk

Dirk je popreko gledao kapelana koji ga je posetio u njegovoj bolničkoj sobi. Kada mu je Ferdi zatražio dozvolu da se moli za njega, Dirk se opirao. »Molite se za moju ženu, ali nemojte za mene«, kazao je. Kada ga je Ferdi pitao za versko opredeljenje, kratko je odgovorio: »Ne pripadam nijednoj religiji«.

Ferdi je svakog dana posećivao Dirka i molio se za njegovu porodicu, ali Dirk mu nije dozvoljavao da se moli za njega. Ferdi je razgovarao sa njegovom suprugom Emili, i saznao da je ona hrišćanka iako je njen muž ateista. Ferdi se molio da Bog takne Dirkovo srce.

Pošto je otpušten iz bolnice, Dirk je, dok se oporavljao, ostao u porodici svoje supruge. Vremenom je počeo da čita Bibliju i jednog dana je rekao svom šuraku: »Trebalo bi da pročitaš ovu knjigu i da živiš po njoj«. Emilijina porodica je bila iznenađena Dirkovim interesovanjem za Boga.

Kada se dovoljno oporavio, vratio se sa suprugom kući u Evropu. Jednog dana, nekoliko meseci kasnije, Dirk je pozvao svog šuraka i rekao mu: »Postao sam adventista – sledim Božji put. Sada si ti na redu«. Bog je uslišio Ferdijevu molitvu i takao srce ovog čoveka.

Tomas

Kada je Tomas došao u bolnicu, kapelan ga je posetio. Saznao je da je Tomas vođa u jednoj protestantskoj crkvi. Tomas je uvek rado prihvatao posete kapelana, čitanje Biblije i molitvu. Jednog dana Tomas je zatražio od Ferdija da mu kaže gde se u Svetom pismu pominje Subota. Ferdi nije govorio Tomasu o svetkovanju Subote, ali mu je bilo veoma drago što se on interesuje i zapisao mu je nekoliko biblijskih stihova koji govore o tome.

Tomas je rekao da se njegov dom nalazi u blizini jedne adventističke crkve, tako da mu je poznato da su adventisti iskreni vernici koji slave Subotu, ali nikada nije bio u njihovoj crkvi. Evandeoska predavanja u toj crkvi održavala su se u isto vreme kad i u njegovoj, tako da nije mogao da im prisustvuje. »Ali sad kad imam priliku, želim da saznam nešto o Suboti« – izjavio je Tomas.

Ferdi mu je objasnio lepotu provođenja celog jednog dana sa Bogom svake sedmice. »Moli se za nas« – tražio je Tomas kada je napuštao bolnicu i odlazio kući. »Želeli bismo da držimo Subotu, ali će nam biti teško.«

Mnoštvo gladnih duša

Osim što služe pacijentima dok su u bolnici, bolničko osoblje se brine i za besplatnu terensku službu u manjim gradovima i selima izvan bolnice, što je usko povezano i sa naporima širenja jevanđelja u tim oblastima.

»Bolnica pruža fantastične mogućnosti za službu ljudima koje inače, na drugi način, ne bismo upoznali. »To je moćno sredstvo da se ljudi privuku i upoznaju za Božjim planom spasenja i lepotom Njegove poruke ljubavi.«

Ovog tromesečja deo darova trinaeste subote ići će na projekte adventističke bolnice Manado u manjim mestima i selima u istočnoj Indoneziji. Vaši misionarski darovi i darovi trinaeste subote, doneće promenu u životu hiljada ljudi.

Kratke informacije

- Adventistička bolnica Manado je otpočela sa radom pre nekoliko godina kao ambulanta i brzo je rasla. Postala je potpuno opremljena bolnica 2008. godine. Razlikuje se od svih ostalih medicinskih ustanova po svom ljubaznom osoblju, molitvama i brizi za svakog pacijenta ponaosob.
- Pošto se u bolnici služi isključivo vegetarijanska hrana, muslimani tu dolaze na lečenje jer znaju da će hrana koju budu dobili odgovarati njihovim navikama u ishrani.
- Na kvartalnom adventističkom misionomskom DVD-u pogledajte kako ova bolnica širi Božju ljubav.

28. april 2012.

Indonezija

Mali literalni evanđelista

Cecilija ima samo 11 godina, ali već poseduje pozamašno iskustvo u širenju evanđeoske literature. Ona živi sa ocem i mlađom sestrom u Manadu. Kada je imala 8 godina, njena drugarica Kristi pozvala je da postane literarni evanđelista. »Šta je to literarni evanđelista?« - pitala je.

»To je neko ko prodaje hrišćanske časopise i knjige da bi ljudi mogli da saznaju nešto o Isusu« – odgovorila je Kristi.

Cecilija je volela da govori o Bogu, tako da joj se ova ideja veoma dopala. Međutim, njen otac je smatrao da je još suviše mlada da bi išla po kancelarijama i prodavala knjige. Zato je zamolila Kristi da objasni njenom ocu šta ona to zapravo radi. Otac je primetio Cecilijinu odlučnost i na kraju joj dopustio da postane literarni evanđelista.

Evanđelista početnik

Kristi je odvela Ceciliju u zgradu vlade gde je ona posmatrala kako Kristi razgovara sa ljudima. »Ova knjiga govori o Bogu i o tome kako On deluje u životu ljudi« – kazala je Kristi. »A ova govori o Isusu

i zove se 'Misli sa gore blagoslova'. Imam takođe i druge duhovne knjige, kao i knjige o zdravlju.« Kristi je ispisala narudžbenice za neke knjige i obećala da će ih doneti naredne sedmice.

Zatim je došao red da Cecilija proba da predstavi knjige. Oduševljeno je govorila ljudima o predivnim knjigama koje njih dve prodaju. Jednog popodneva dok su prikupljale novac od prodatih knjiga koje su isporučile, Cecilija je dobila ideju. *Možda mogu da prodam dovoljno knjiga da platim svoju školarinu u adventističkoj školi.* Cecilijin otac nije mogao da obezbedi dovoljno sredstava da svoje ćerke upiše u adventističku školu. Možda će ipak moći da zaradi novac i pohađa školu. Tako je mala devojčica počela da štedi novac za svoju školarinu.

Posebna mušterija

Kristin brat je počeo da radi sa Cecilijom. Jednog popodneva njih dvoje su se sastali nakon škole i molili se da im Bog pokaže gde da prodaju knjige tog dana. Krenuli su niz ulicu i prošli pored neke fabrike. »Pokušajmo ovde« – rekla je Cecilija. Ušli su unutra i došli do čoveka iz obezbeđenja. Deca su se javila čuvaru, objasnivši mu ko su i šta žele. »Mi smo na školskom raspustu i prodajemo knjige da bismo platili svoju školarinu« – kazala je Cecilija. »Imate li nekoliko trenutaka da pogledate naše knjige?« Deca su se nadala da će im čuvar dopustiti da se obrate većem broju ljudi pre nego što ih otprati do izlaza iz fabrike. Čuvar im je odgovorio: »Vlasnik fabrike je ovde. Sačekajte, idem po njega«. Deca su bila iznenađena i pomalo uplašena od susreta sa vlasnikom. Ipak su sačekali.

Veliko iznenađenje

Nekoliko minuta kasnije vlasnik fabrike se pojavio i pozdravio decu. Saslušao ih je dok su mu objašnjavali kako prodaju knjige koje govore o Božjoj ljubavi i kako prodajom knjiga zarađuju novac da bi platili svoju školarinu.

»Gde idete u školu?« – interesovao se čovek. Cecilijin drug je odgovorio da ide u adventističku školu, a Cecilija je rekla u koju školu ona ide.

»A zašto i ti ne ideš u adventističku školu?« – upitao je čovek malu devojčicu.

»Moj otac nema dovoljno sredstava da me tamo upiše« – jednostavno je odgovorila. »Ali, štedim novac i možda ću sledeće godine imati dovoljno za upis u adventističku školu.«

Čovek se zagledao u njene oči i u njima zapazio iskrenost i odlučnost. A onda je postavio iznenađujuće pitanje: »Ako ja platim tvoje školske troškove, da li će tvoj otac dopustiti da ideš u adventističku školu?«

Cecilijine oči su zablistale: »O, da!« – uzviknula je.

»Onda reci svom ocu da dođe kod mene u fabriku sledećeg petka« – rekao je osmehujući se. Cecilija je bila toliko uzbuđena da nije mogla ništa da kaže. Samo je zagrlila čoveka.

Dvostruko iznenađenje

Deca su zahvalila čoveku i napustila zgradu zaboravivši u potpunosti da su došli da prodaju knjige. Te večeri Cecilija je prenela svom ocu ove predivne vesti. U petak je njen otac otišao u fabriku u zakazano vreme da se sretne sa čovekom koji je bio spreman da plati troškove za Cecilijino školovanje. Tada je vlasnik fabrike saznao da Cecilija ima i mlađu sestru, kojoj je takođe ponudio da plati školarinu.

»Zamisli samo« – pričala je Cecilija. »Prodavala sam knjige da zaradim novac za svoje školovanje, a Bog mi je poslao nekog da plati školarinu i za mene i moju sestru.

Ona i dalje prodaje knjige, iako više ne mora da štedi novac za školu. »Želim da sretnem što više ljudi koji hoće da upoznaju Isusa,« kaže Cecilija.

Ovog tromesečja deo darova trinaeste subote pomoći će da se prošire mogućnosti delovanja adventističke bolnice Manado. Za samo nekoliko godina njenog postojanja i službe nekoliko stotina ljudi upoznalo je i prihvatilo Božju poruku ljubavi i spasenja kroz napore koje bolničko osoblje ulaže.

Kratke informacije

- Polovina stanovništva Indonezije živi u gradovima. Druga polovina živi u manjim ruralnim oblastima. Veliki deo teritorije Indonezije nastao je kao rezultat vulkanskih aktivnosti. Zemlja je plodna i laka za obrađivanje.

- Za više informacija o radu adventista u Manadu i širom Južnoazijske pacifičke divizije pogledajte kvartalni misijski DVD.

5. maj 2012.

Indonezija

Misija izvan zidova

»Možete li mi pomoći?« – pitala me je jednom jedna vernica crkve. »Moj komšija želi da sazna ko su adventisti, ali nisam sigurna da znam kako da mu objasnim. Možete li da dođete i porazgovarate sa njim?«

Složio sam se da pođem sa ženom i razgovaram sa njenim komšijom. Krenuli smo putem prema selu. Iako se ono nalazi nedaleko od Medana, najvećeg grada zapadne Indonezije, ljudi koji tu žive većinom su siromašni farmeri. Oni nemaju mogućnosti za školovanje ili zdravstvenu negu. Većina njih proslavljaju duhove predaka. Kao službenik u adventističkoj bolnici u Medanu, želeo sam da ih naučim kako da žive bolje poštujući jednostavne zdravstvene principe, ali još više od toga, želeo sam da im govorim o Isusu.

Komšiju Mardana zatekli smo napolju. Dok smo se približavali, nepoverljivo nas je posmatrao dodirujući talisman koji je nosio oko vrata kao zaštitu od uroka i fizičkih napada. »Ljudi u selu mrze Mardana, jer im preti da će ih prokleti ako mu ne daju novac« – rekla je moja prijateljica uzdahnuvši i dodala: »Verovatno je iznenađen što nas vidi ovde.«

Kada smo se predstavili, Mardan se opustio. Razgovarali smo nekoliko minuta i pitali da li možemo da ga posetimo u toku sledeće sedmice. Složio se. Tada sam ga pozvao da dođe u crkvu na subotno bogoslužje. Namrštio se i rekao: »Nemam ništa lepo da obučem.« »Samo ti dođi, bićeš dobrodošao!« Došao je i vernici crkve su ga toplo primili.

U utorak smo posetili Mardana u njegovom skromnom domu. Porodica je živila u trošnoj kućici punoj prljavštine i bez struje. Njegov sin je imao slomljenu nogu koja je, bez odgovarajuće medicinske nege, nepravilno srasla. Počeli smo da podučavamo ovu skromnu porodicu o jednostavnim zdravstvenim principima koji su mogli da poboljšaju njihov život.

Kako je vreme već bilo poodmaklo, obećali smo da ćemo ih ponovo posetiti sledeće sedmice. »Mogu li da pozovem još nekog?« – pitao je Mardan. Ohrabрили smo ga da na taj sastanak pozove koga god želi.

Sledeće sedmice došli su mnogi, željni da saznaju kako mogu da žive zdravije i kvalitetnije. Proneo se glas da mi podučavamo ljude o zdravlju i o Bogu, te su još mnogi tražili da dođu. Podelili smo sve zainteresovane u tri male grupe da bi svako mogao da dođe i razgovara o svojim ličnim problemima. Nekoliko meseci kasnije počeli smo da održavamo javna predavanja u centru sela. Nakon tih sastanaka 24 osobe su tražile da se krste.

Od straha do vere

Meštani iz susednih sela čuli su za sastanke malih grupa i tražili da i oni budu uključeni. Njihova usrdna molba nas je čudila dok nismo saznali da su ljudi u toj oblasti počeli da umiru pod čudnim okolnostima. Verovali su da će neko iz njihovog sela umreti sledeći.

Kada smo došli da održimo predavanje, kuća našeg domaćina bila je prepuna. Te večeri je došlo dvadesetoro ljudi. Niko iz tog sela nije umro te sedmice, ali je umro neko iz susednog sela.

Meštani iz dva susedna sela molili su nas da dodemo i organizujemo noći molitve i proučavanja Biblije kako bi se sprečilo da neko u njihovom selu umre. Složili smo se i otpočeli sedmične sastanke sa ljudima u sva tri sela. Ponestajalo nam je vremena i mogućnosti da se lično sretnemo sa svim ljudima.

Dva meseca kasnije održavali smo evanđeoske sastanke na glavnim lokacijama u selima i krstili još devetoro ljudi. Meštani su formirali nekoliko malih grupa koje su se redovno sastajale i proučavale Bibliju.

Besplatni zdravstveni seminari

Adventistička bolnica održava i do 30 besplatnih zdravstvenih seminara godišnje. Oni se uglavnom održavaju uporedo sa

evangelizacijama. Podučavamo ljude jednostavnim zdravstvenim principima. Na primer, decu podučavamo kako i zašto da peru zube i ruke i da se kupaju kako bi sprečili bolesti. Odrasli uče kako da čiste i održavaju svoje domove, kako da se zdravije hrane – kako da poboljšaju svoje zdravlje. Nakon seminara, volonteri iz bolnice nude medicinske i stomatološke usluge i upućuju one kojima je to potrebno na bolničko lečenje.

Sada u ovim selima imamo trideset troje vernika. Ova oblast je uglavnom nastanjena nehrišćanima, sa jednim adventistom na 10 000 ljudi, tako da smo zahvalni za svaku osobu koja svoj život preda Bogu. U najvećem od ovih sela gradimo jednostavnu crkvenu zgradu koja će služiti za širenje Božjeg uticaja na sva okolna sela. Kako su lokalni vernici i sami spoznali da je zdravstvena evangelizacija vrlo uspešno sredstvo za pristupanje ljudima, željni su da rade i da predstavljaju Božje ruke ispružene prema onima koji Ga još ne poznaju.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja ići će na to da se obezbede hitna medicinska sredstva i oprema kako bi se proširila lepeza medicinskih usluga koje adventistička bolnica u Medanu nudi ljudima iz obližnjih sela i gradova.

Rudi Sitepu je podpredsednik medicinske službe u adventističkoj bolnici Medan.

Kratke informacije

- Medan je veliki grad na severu Sumatre – ostrva na zapadu Indonezije. Više od 90% ljudi koji žive u toj oblasti slede islam. Teško je tim ljudima otvoreno pričati o Isusu, ali im se može približiti zdravstvenom porukom koju adventisti podučavaju i koja otvara vrata Božje ljubavi prema ljudima.
- Bolnici je neophodna moderna oprema da bi mogla da bude u službi ljudima u Medanu i okolini. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja omogućiće da se obezbedi medicinska oprema kako bi ova misionska bolnica mogla da služi ljudima u Medanu.

12. maj 2012.

Indonezija

Lovac

Kanibalizam još nije iščezao. Ubijanje i proždiranje neprijatelja ponekad se i danas događa čak i među naizgled miroljubivim ljudima.

Danijel je pripadnik plemena Dajak, najveće plemenske grupe na ostrvu Borneo u Indoneziji. Bio je kršten kao malo dete, ali ga hrišćanstvo nije promenilo. Često je trošio sav svoj novac na alkohol. Jednoga dana pošto se napio, posvađao se sa svojom suprugom. Uzeo je Bibliju i rekao: »Ako je Biblija zaista Božja reč, neka mi onda Bog pokaže pravi put i ja ću ga slediti.«

Jedan stari prijatelj

Nekoliko dana kasnije sreo je starog prijatelja Džakija. Obojica su nekad bili članovi bande, ali Džaki se promenio. Kad ga je Danijel ponudio vinom, on je umesto toga zatražio vodu. »Šta ti se dogodilo?« – pitao je Danijel.

Džaki je objasnio da je prihvatio Isusa kao svog ličnog Spasitelja. Uputio je izazov Danijelu: »Ako zaista želiš da slediš Boga, onda kreni sa mnom u adventističku crkvu«. Danijel se trgao, jer Džakijeve reči kao da su bile odjek izazova koji je on sam uputio Bogu nekoliko dana ranije.

Danijel je počeo da odlazi u crkvu sa Džakijem. Pozvao je svoju suprugu da mu se pridruži, što je ona odbila. »Želim da ostanem u svojoj crkvi« – kazala mu je. Na kraju je ipak odlučila da pođe sa njim.

Rat

Nekoliko meseci kasnije izbio je rat između pripadnika Dajaka i Madureza, drugog plemena koje živi u toj oblasti. Tokom mnogih godina plemena su imala sporadične sukobe i nekoliko puta proglašavala primirje. Ali, ponovo je došlo do borbe. Danijel je u početku u svom domu skrivao neke Madureze da ne bi bili ubijeni, ali kad je njegov stric poginuo, poludeo je od besa. Izbacio je iz

svog doma ljude koje je do tada štitio i otišao da se pridruži svojim saplemenicima koji su se spremali za sukob sa neprijateljem.

Ali, pre nego što su Dajak ratnici krenuli u borbu, posetili su kuću duhova svojih predaka da pitaju za savet: Da li treba da idu u rat ili ne? Duhovi su odgovorili: »Krenite u rat«. Naoružani pouzdanjem, Danijel i drugi ratnici uzeli su svoje primitivne noževe i drvene štitove i spremili se za sukob.

Pune tri sedmice Dajak ratnici su se borili pod uticajem duhova. Nisu jeli ništa drugo osim mesa sa tela svojih neprijatelja.

Drugačiji čovek

Kada se sukob završio, Danijel se vratio kući. To više nije bio onaj mio čovek kakvog je porodica poznavala. Bio je stalno uznemiren, a njegove oči su izgubile sjaj. Pogled mu je bio prazan i staklast. Njegova supruga je shvatila da je bio zaposednut demonima i uplašila se da ga duh koji mu je govorio da ubija pripadnike drugog plemena ne okrene protiv nje i dece. Molila se da Bog oslobodi njenog supruga od duhova demona i ispuni mirom njegovo srce i ceo njihov dom.

Danijel je znao da nešto nije u redu sa njim. Savest ga je stalno opterećivala. Mislio je da ga je Bog prokleo. Supruga ga je nagovarala da ide u crkvu, i on je pokušao. Ali nije osećao mir u srcu. Danonoćno se borio sa svojom savešću i krivicom. Pitao se kako Bog uopšte može da oprostí sve ono što je uradio.

Pastor ga je posetio i čuo njegovo priznanje. »Moraš pred Bogom i crkvom da priznaš svoja dela« – kazao mu je. Danijel je odgovorio: »Mnogo puta sam tražio od Boga da mi oprostí, ali teret na mom srcu iz dana u dan postaje sve veći i teži. Želim da znam da mi je oprošteno«. Danijel je poslušao pastorov savet i pred crkvom i Bogom priznao svoja dela. Molio je ljude koje je povredio da mu oprostí, a zatim je zatražio od pastora da ga krstí.

Iskupiti propušteno vreme

Danijel je ponudio svoj život Bogu želeći da donese nadu tamo gde je ranije donosio smrt. »Ako je tvoja volja, Bože, spreman sam i želim da radim među ljudima koje sam proganjao« – molio se. Danas je njegov mač Biblija, a njegov štit vera u Boga. On je danas aktivan

na polju kao misioniski pionir Božjeg jevanđelja osnivajući crkvu među pripadnicima svog naroda, u oblasti ne mnogo udaljenoj od mesta u kome je nekad živeo. U prvih šest meseci njegovog rada kao misionara sedmoro ljudi je kršteno, a još dvadesetoro se sprema za krštenje.

Vaši misioniski darovi putuju kroz najtamnije džungle i najveće gradove da bi doveli ljude do Isusa. Hvala vam što preko svojih misioniskih darova donosite promenu i novi kvalitet u život miliona ljudi širom sveta.

Danijel Batuah živi i radi za Boga u selu nadomak Pontianaka, u oblasti Kalimantan, na zapadnoj obali Bornea.

Kratke informacije

- Pleme Dajak je rasprostranjeno po celom ostrvu Borneo. Pre svog obraćenja u hrišćanstvo ili islam, pripadnici Dajak plemena bili su poznati kao lovci ljudožderi koji su slavili duhove svojih predaka.
- U Kalimantanu, indonezijskom delu ostrva Borneo, adventistička crkva broji oko 8 000 vernika koji sačinjavaju najveću misionisku grupu u ovoj oblasti. Jedan od svakih 1 600 ljudi je adventista.

19. maj 2012.

Mijanmar

Susret sa Bogom ljubavi

Sedeo sam na krevetu prekrštenih nogu. Stomak me je bolelo od straha. Kako je moj otac mogao da napusti moju majku, malu sestru i mene? Kako ćemo se sad snaći? Zabrinuto lice moje majke stavilo mi je do znanja da ni ona nije znala odgovore na moja pitanja.

»Kej Kej, moram da razgovaram sa tobom« – rekla je majka. Poslušno sam otišao do nje.

»Kej Kej, pošto je otac otišao, ja moram da zaradim novac za tebe i tvoju sestru. Ali ovde nema posla. Moram da idem negde da nađem

posao. Oči su joj bile suzne, ali lice je ostalo čvrsto, nepokolebljivo.

»Ne, mama,« molio sam. »Molim te nemoj da ideš!« Jecaji su pretili da me savladaju.

Majka je nastavila da govori kao da ja nisam ništa rekao. »Tvoja sestra će ići da živi kod tetke, a ti možeš da ostaneš kod adventističkog pastora i njegove porodice. Oni će ti pružiti dom i pomoći će ti da pohađaš adventističku školu.«

Pokušao sam da govorim, ali moje reči nisu imale zvuk.

»Svideće ti se da živiš sa pastorom i njegovom porodicom« – nastavila je majka. Ja sam poznao pastora i voleo njegovu porodicu, ali nisam mogao da podnesem pomisao da izgubim majku i mlađu sestru. Suze su mi se kotrljale niz obraze.

Srećnija vremena

Seo sam na krevet razmišljajući o srećnijim vremenima. Uspomene i dečiji glasovi koji pevaju pesme o Isusu ispunile su moje misli. Nekoliko meseci ranije slušao sam te glasove kako dolaze iz obližnje crkve i muzika me je privukla. Kad su me neki prijatelji pozvali da prisustvujem bogoslužjenju u maloj crkvi, pristao sam.

Uživao sam učeći pesme i slušajući biblijske priče po prvi put. Saznao sam da je Isus živi Bog pun ljubavi. Ja sam ga često pozivao u svoj život. Sada sam se nadao da će Njegova ljubav pratiti moju porodicu dok budemo razdvojeni.

Novi dom, nova budućnost

Smestio sam se u svom novom domu i upisao u dvanaestogodišnju adventističku školu Jangon. Uživao sam u školi i njenoj toploj atmosferi. Učitelji su bili tako dobri prema nama. Nedostajale su mi majka i mala sestra, ali uživao sam u životu sa pastorovom velikom i bućnom porodicom.

Kada je moja sestra stasala za školu, pastor je pitao moju tetku da joj dopusti da živi kod njega i pohađa školu sa mnom. Tetka se složila, a ja sam bio presrećan! Napokon smo ponovo mogli da budemo zajedno.

Što sam više saznavao o Bogu, sve sigurniji sam bio da želim da sledim Isusa celog svog života. Jednog dana zatražio sam od pastora da me krsti. Njegovo lice je zračilo srećom! Osećao sam se tako voljenim.

Kada sam saopštio majci svoju odluku, rekla je da joj je drago iako nije mogla da se vrati u Mijanmar kako bi prisustvovala mom krštenju. Volim da pevam i proslavljam Boga u školi i u crkvi. Osećam se kao kod kuće kad sam sa Božjim narodom. Božja ljubav greje moje srce.

Nada usred nesigurnosti

Prošle godine moja tetka je posetila pastora sa kojim smo sestra i ja živeli. Pozvala nas je da se vratimo u njen dom i živimo sa njom. Iako smo se u početku opirali, ipak smo prihvatili. Ona nije adventista i ne voli što želim da idem u crkvu. Ponekad mi dozvoljava da idem samo u Subotnu školu, a onda moram da žurim natrag kući. Ali, drago mi je što smo sestra i ja zajedno i što mogu da joj pomognem da upozna Boga.

Moja tetka i teča nemaju mnogo novca i teško im je da nas izdržavaju. Majka šalje novac kada god može, ali ne oseća se dobro i neće moći još dugo da radi.

Tragedija koja je zadesila i rastavila moju porodicu kada mi je bilo 10 godina rezultirala je mnoštvom blagoslova u mom životu, jer su me adventistički pastor i njegova porodica primili u svoj dom. Stekao sam hrišćansko obrazovanje, a sada moja mlađa sestra upoznaje Boga dok pohađa adventističku školu.

Odloženi san

Moj san je da postanem učitelj po uzoru na predivne učitelje koji su mi predavali na adventističkom seminaru Jangon. Volim da radim sa decom i želim da doprinesem boljem kvalitetu njihovog života. Želim da im pomognem da upoznaju Isusa kao što sam Ga ja upoznao.

Naša škola je već prepuna, a još stotine druge dece žele ovde da steknu obrazovanje. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se adventistička škola Jangon proširi kako bi još mnoga deca mogla da saznaju o Bogu, da mu služe i postanu dobri građani naše zemlje. Hvala vam što pomažete da naša škola raste i služi drugima.

Kratke informacije

- Jangon je najveći grad u Mijanmaru sa više od 4 miliona stanovnika.

- Zvanični jezik je burmanski, ali delovi populacije govore i drugim jezicima, kao što je Karen narod koji govori karen jezikom.
- Većina ljudi koji žive u Mijanmaru (više od 80%) sledbenici su budizma; oko 12% sledi tradicionalna verovanja u duhove predaka ili služi idolima, a 6% su hrišćani, većinom protestanti. Nešto manje od 30000 adventista živi u Mijanmaru, a proporcija je jedan adventista na svakih 1 800 ljudi.
- Pogledajte kvartalni misionijski DVD za više informacija o Mijanmaru.

26. maj 2012.

Mijanmar

Škola za Edela

Edel se peške vraćao kući iz škole. Izgledao je kao da je izgubio prijatelja. »Šta nije u redu?« – pitala ga je majka.

»Učiteljica mi je danas dala lošu ocenu« – rekao je nesigurnim glasom. »Primetila je da se nisam poklonio kipu – idolu kada su ostala deca to učinila. I rekla mi je da moram da donesem u školu dar za idola.« Suze su ispunile dečakove oči.

»Sine, objasnila sam ti da mi svoje darove donosimo Isusu. Novac koji tvoja učiteljica traži da doneseš u školu služi za kupovinu cveća za idola i haljina koje će dečaci nositi kada pozele da postanu kaluđeri. Edel je klimnuo glavom. Razumeo je, ali je mrzeo to što ga je učiteljica podsećala da nije poneo svoje darove.

Majčine molitve

Bože, šta da uradim? – molila se njegova majka. Edelova porodica je hrišćanska, a hrišćani su u manjini u Mijanmaru (nekadašnjoj Burmi). Pre dosta vremena vlada je zatvorila sve hrišćanske škole, a državne škole favorizuju dominantnu nehrišćansku religiju.

Majka je znala za neke privatne škole u gradu, ali to nisu bile religiozne škole. Ona je želela da Edel i njegov mlađi brat i sestra dobiju hrišćansko vaspitanje i uče o vrednostima koje su zapisane u Bibliji. *Molim te, Bože, kaži mi u koju školu da pošaljem svoju decu?*

Učenici

Nekoliko dana kasnije, na putu do prodavnice, majka je primetila neke učenike koji su čekali školski autobus. Nisu nosili prepoznatljive uniforme učenika državnih škola. Zastala je da porazgovara sa decom. »U koju školu idete?« – pitala ih je. »Idemo u adventističku školu Jangon« – rekla je jedna od starijih devojčica. Majka nikada ranije nije čula za adventističku školu Jangon i pitala je kakva je to škola. »To je hrišćanska škola« – odgovorila je devojčica učtivo.

»Hrišćanska škola u gradu?« – rekla je majka sa uzbuđenjem u glasu. »Mogu li da vidim tvoje knjige?« Devojčica je otvorila svoju torbu i izvadila knjige da ih majka pogleda. Jedna knjiga joj je posebno privukla pažnju. To je bio biblijski udžbenik. Uzevši knjigu u ruke nežno je prelistala nekoliko stranica i nasmešila se. »Da li imaš broj telefona škole?« – pitala je. Devojčica je izrecitovala broj koji je Edelova majka zapisala na parčetu papira. Zahvalivši se devojčici brzo je krenula prema prodavnici. *Hrišćanska škola!* - pomislila je jedva obuzdavajući svoje uzbuđenje.

Kada se vratila iz prodavnice, pozvala je broj koji joj je devojčica dala i razgovarala sa direktorom koji je ljubazno odgovarao na njena pitanja o školi. Dogovorila se sa njim da poseti školu te sedmice. Kada je stigla, shvatila je da se škola nalazi daleko od njihovog doma, ali se setila da su deca koju je sreća čekala školski autobus. Možda i Edel može da ide tim autobusom – pomislila je.

Majka je upoznala direktora škole i prošetala sa njim po školi. Bila je manja nego što je zamišljala i učionice su bile prepune. Ali primetila je koliko su učitelji pažljivi, a deca su izgledala disciplinovano. *To je škola za moju decu!* A onda se setila koliko su bile skupe druge privatne škole u gradu. Pitala je za troškove školarine i bila iznenađena koliko je cena bila pristupačna. Te večeri je ispričala svom suprugu o školi koju je pronašla. Složio se da Edel naredne školske godine upiše adventističku školu.

Edelova nova škola

Kada je počela nova školska godina, Edel i njegova mlađa sestra Blesing bili su spremni. Majka je otišla sa njima školskim autobusom prvog dana škole da bi bila sigurna da su upamtili put. Tog popodneva sa nestrpljenjem je čekala da se autobus sa njenom decom vrati. Kada je autobus došao do ugla ulice i zaustavio se, Edel je iskočio i potrčao prema majci. »Kako je bilo u školi?« – pitala je.

»Bilo je odlično!« – rekao je smešeći se. »Sviđa mi se učitelj! Molili smo se Isusu umesto idolu, a imali smo i biblijski čas. Naučio sam neke nove pesme o Isusu.

Edel i njegova sestra su procvetali u adventističkoj školi Jangon, gde uče o veštinama rukovođenja i hrišćanskim principima koji su u skladu sa onim što ih roditelji uče kod kuće.

Majka je ispričala mnogim svojim komšijama o adventističkoj školi Jangon, i nekoliko njih su takođe poslali svoju decu tamo. Škola je narasla na 450 učenika i prilično je popunjena, ali još mnoge porodice žele da njihova deca pohađaju ovu hrišćansku školu, jer je Isus u središtu svega.

Darovi trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se škola proširi, tako da još mnoga deca mogu da steknu solidno hrišćansko obrazovanje.

Kratke informacije

- Adventistička škola Jangon je jedina obrazovna crkvena ustanova koja traje od obdaništa do 12. razreda. Sagrađena je da primi 100 učenika, ali ih danas ima 450. Učionice su prenatrpane, a profesori naporno rade kako bi održali visoki standard obrazovanja u školi.
- Bez obzira na ove izazove, mnogi roditelji čekaju na mogućnost da upišu svoju decu u ovu školu. Čak i neki budisti žele da im deca steknu hrišćansko obrazovanje u adventističkoj školi.
- Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se u sklopu školskog imanja izgradi velika zgrada koja bi mogla da primi svu zainteresovanu decu.

2. jun 2012.

Mijanmar

Neko ko me voli

Nav Zar Mon je pokucala na vrata male kućice i sačekala da stari čovek otvori škripava vrata. Pokretom glave pozvao je da uđe unutra. Sela je za sto čekajući da joj stari čovek priđe i pogleda njenu budućnost. Želela je da je on uveri kako će usamljenost koja ju je dovela do njega uskoro proći.

Starac je namignuo očima i rekao: »Neko se brine za tebe«.

»Ko?« – upitala je Nav Zar Mon nestrpljivo naginjući se prema čoveku.

»Ne poznajem osobu,« rekao je zamišljeno, »ali vidim ljubav.«

Dok se Nav Zar Mon vraćala kući, njen strah i usamljenost izgledali su joj mnogo lakše. »Ko god da si,« prošaputala je nepoznatom nekom koji ju je voleo, »molim te, potraži me.«

Slika na zidu

Njen suprug je vojno lice i moraju često da se sele. Nav Zar Mon mrzi selidbe. Mrzi što mora da se oprašta i da stiče nove prijatelje u novom mestu. Dok je sređivala svoj novi stan i praznila svoje kutije, pogled joj je pao na sliku koju su prethodni stanari ostavili na zidu. Rekli su joj da je to slika Isusa, hrišćanskog Boga. Iako Nav Zar Mon nije bila hrišćanka, osećala je kako je ta slika privlači. Prišla je bliže i pomno osmotrila lice Čoveka. Da li je to ljubav što je videla u Njegovim očima, pitala se. Svakog dana je posmatrala sliku. *Hrišćanski Bog je sigurno Bog ljubavi, mislila je.*

Kada je saznala da je njen komšija, Učin, hrišćanin, Nav Zar Mon ga je pitala: »Da li je hrišćanski Bog – Bog ljubavi?«

»O, da!« odgovorio je Učin. »On je Bog koji voli!« Učin je zatim otvorio Bibliju, pronašao Psalam 23 i rekao joj: »Pročitaj ovo, ovakav je Bog.«

Njene oči su prelazile preko reči koje su bile pune utehe. *»Gospod je pastir moj ... Vodi me na tihu vodu... Na zelenoj paši pase me . . . Da, dobrota i milost tvoja pratiće me u sve dane...«*

»Molim te, zadrži Bibliju,« rekao je Učin. »Pročitaj sama.« Pošto je nekoliko puta pročitala Psalam 23, Nav Zar Mon je osetila kako je taj Pastir, Isus, privlačí. *Isus je taj Neko ko me voli*, pomislila je. Ubrzo je prestala da se klanja slikama u svom domu. Kada je njen suprug shvatio njenu želju da slavi samo Isusa, uklonio je slike idola iz njihovog doma.

Protivljenje i dobrodošlica

Ali, nisu svi bili saosećajni prema njenoj želji da sledi Isusa. Kada je njenom suprugu dodeljena prekomanda na opasnije mesto, tražio je od nje da povede decu i ode da živi kod svojih roditelja u glavnom gradu. Njeni roditelji su je dočekali sa dobrodošlicom. Ali, kada su saznali da ona slavi Hrista, a ne njihove idole, izbacili su je. Otišla je da živi sa roditeljima svog supruga, ali je njen svekar odbio da joj dozvoli da drži Bibliju u njegovoj kući.

Nav Zar Mon je našla jednu praznu kuću i raspitala se o njenim vlasnicima. »Oni održavaju bogoslužjenje u kućnoj crkvi, tamo niz ulicu« – rekao je komšija pokazujući na obližnju zgradu. Nav Zar Mon se iznenadila. Bila je Subota. *Zar hrišćani ne slave Boga nedeljom?* – pitala se. Iznajmila je tu kuću i počela da odlazi na predavanja koja su se održavala u toj kućnoj crkvi nadomak njenog novog doma. Tamo je Isus postao vrlo značajan za Nav Zar Mon. Što je više proučavala Bibliju, to joj je slađa postajala Božja ljubav.

Kada je njen suprug ponovo dobio prekomandu, pridružila mu se sa decom. On se obrađovao ponovnom okupljanju svoje porodice i podržao je u njenoj veri. Međutim, život u vojnoj bazi bio je veoma težak. Kada su joj rekli da treba da radi subotom, odbila je i shvatila da ponovo mora da ode. »Moram opet da idem,« rekla je svom suprugu sa suzama u očima. Njen suprug ih je odveo kod svojih roditelja, ali kada su čuli da ona i dalje sledi Hrista, rekli su joj da ih napusti. Porodica njenog supruga složila se da uzme njena dva sina, ali ćerku i nju ne.

Bez doma, ali ne bez nade

Mesecima je Nav Zar Mon doslovno bila beskućnik u velikom gradu. Mogla je da spava u domu svog svekra i svekrve samo kad je njen suprug bio sa njima. Ipak, njena vera je nastavila da raste.

Danas su Nav Zar Mon i njena deca smešteni u jednoj prostoriji u adventističkoj školi. Nav Zar Mon se nada da će uspeti da usavrši svoje srednjoškolsko obrazovanje i istovremeno obezbedi hrišćansko obrazovanje za svoju decu.

»Pronašla sam nekog ko me voli i ne želim da ga se odreknem,« kaže ona. »Sada je teško, ali želim da moja deca znaju da mogu da se oslone na Božju ljubav da bi dobili podršku, kao što sam ja učinila.«

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja otići će na proširenje adventističke osnovne i srednje škole Jangon, da bi još više učenika moglo da doživi Božju neverovatnu ljubav.

Kratke informacije

- Mijanmar se nalazi na jugoistoku Azije. Graniči se sa Indijom, Bangladešom, Kinom, Laosom, Tajlandom, Andamanskim morem i Bengalskim zalivom. Njen najveći grad i trgovački centar je Jangon, koji se nalazi na južnom, kontinentalnom delu zemlje.
- Mijanmar je bogat divljim životinjama kao što su tigar, leopard, slon, bafalo, nosorog, gibbon (majmun) i nekoliko vrsta jelena i antilopa koje još uvek lutaju visoravnima. Slonovi se i dalje koriste za težak rad.

9. jun 2012.

Mijanmar

Čisto zlato Burme

[Ova priča je originalno objavljena u Aprilu 1933. godine u časopisu Misija]

Aj Maj je živela u jednom selu u Burmi, današnjem Mijanmaru. Kada su adventistički misionari održavali sastanke u tom selu, Aj Maj je redovno dolazila. Jedna od stvari o kojima su pričali na tim sastancima bila je štetnost duvana, semena betela (vrsta narkotičnog

semena koje se žvaće i deluje stimulatивно) i alkohola. Misionari su pozivali one koji žele da se odreknu tih loših navika da potpišu *obećanje o umerenosti*.

Aj Maj je potpisala obećanje. Seoski vođa je video njeno interesovanje za duhovne stvari i ohrabrio je da pohađa adventističku misionarsku školu. Čak je ponudio da joj pomogne da plati svoje školske troškove. Njen otac je umro, a majka nije mogla da obezbedi novac za njen odlazak u dobru školu. Tako se njena majka složila da je pusti da stekne obrazovanje u adventističkoj školi.

Neočekivano protivljenje

U školi je Aj Maj učila o Bogu i predala svoje srce Isusu. Kada se vratila kući, oduševljena je ispričala porodici šta je saznala u školi. Ali njeni rođaci nisu bili srećni kad su shvatili da Aj Maj želi da sledi hrišćanskog Boga. Pokušali su da je ubede da napusti svoja nova verovanja, ali Aj Maj je odbijala. Čak i neki ljudi iz sela su joj se suprotstavili zbog te njene nove vere. Kada je došlo vreme da se vrati u školu, njen ujak joj je pretio: »Ako se vratiš u tu misionarsku školu, ja ću te ubiti.«

Svetlo koje sija

Aj Maj se okrenula prema majci tražeći podršku, ali ona se plašila rodbine i nije se usudila da im se suprotstavi. Zato je zabranila Aj Maj da se vrati u misionarsku školu. Majka nije bila sigurna da je ono što se uči u misionarskoj školi imalo dobar uticaj na Aj Maj. Tako je Aj Maj morala da ostane kod kuće umesto da bude u školi. Tokom godine Aj Maj se trudila da bude verna onome šta je naučila u misionarskoj školi. Molila se i nadala da će joj rođaci dopustiti da se vrati u školu naredne godine.

Meseci su prolazili i uskoro je bilo vreme da otpočne nova školska godina. Aj Maj je pitala svoju majku za dozvolu da se vrati u misionarsku školu, a zatim je dodala: »Želim da povedem i Čo Čo sa sobom«. Čo Čo je njena mlađa sestra. Majka je odgovorila: »Jedan adventista sedmog dana u porodici je dovoljno«. Ipak, na kraju je dozvolila Aj Maj i Čo Čo da odu u misionarsku školu. Još uvek se plašeći od ujaka, devojčice su u školu otišle tajno. Devojčice nisu imale nikoga ko bi im pomogao da plate školarinu, tako da je Aj Maj naporno radila da bi platila obe školarine i ostale troškove. Bog je blagoslovio njen

rad i učenje i obe devojčice su imale dobre ocene u školi. Zajedno su proučavale Bibliju i, pre kraja školske godine, obe su bile krštene.

Majčine loše navike

Aj Maj i Čo Čo su pozvale svoju majku da ih poseti u školi i ona je došla. Bila je zadovoljna napretkom svojih ćerki i zainteresovala se za religiju koja je dovela do tolikih promena u njihovom životu. Prisustvovala je službama u crkvi, čak se pridružila i nekim proučavanjima Biblije. Ubrzo se uverila da su njene ćerke pronašle pravi put prema istini. Međutim, volela je duvan i nije želela da ga ostavi.

Aj Maj i Čo Čo su se molile za svoju majku, ali dok je Duh Sveti radio na njenom srcu, izgledalo je da majka puši više nego ikada.

Jednog dana Aj Maj je ušla u sobu svoje majke koja je bila ispunjena dimom. Majka je pušila jednu veliku cigaru. Aj Maj je briznula u plač i zagrlila svoju majku. »Oh, mama, mama, zar ne možeš da prestaneš da pušiš?« Suze su se slivale niz majčino lice, dok je slušala iskrenu molbu svoje kćeri. Nakon nekoliko minuta, glasno je rekla: »Gotovo je! Završila sam sa duvanom«. Spustila je cigaru na sto i velikim nožem je iseckala na sitne komade. Zatim je sve bacila. Bog je majci dao snage da pobedi duvan. Od tog trenutka, nikad više nije pušila.

Širiti radosnu vest

Naredne školske godine, druge dve Aj Majine sestre su im se pridružile u školi. Nekoliko meseci kasnije, Aj Maj je posmatrala kako joj se majka i sestre krštavaju. Uticaj Aj Maj se proširio ne samo na porodični krug, već i na druge ljude iz sela. Čak i ujak koji je pretio da će da je ubije, poslao je svoju ćerku u adventističku školu. Naši misionarski darovi omogućavaju da se ljudima u Mijanmaru (Burma) i širom sveta odnese jevanđelje o Hristu. Vaši darovi doprinose spasavanju hiljada ljudi.

Kada je napisao ovo iskustvo J. F. Ešlok bio je aktivni sekretar Subotne škole u Južnoazijskoj diviziji, kojoj pripada Mijanmar (tadašnja Burma).

Kratke informacije

- Više od 80% populacije u Mijanmaru su budisti. Samo mali procenat ljudi u ovoj zemlji su hrišćani ili muslimani.
- Pre 1966. godine adventistička crkva je delovala preko škola u nekoliko oblasti Burme. Međutim, sve hrišćanske i privatne škole bile su zatvorene i pretvorene u državne. Za vreme građanskih ratova koji su trajali godinama, mnogi ljudi koji su doneli odluku da slede Hrista bili su primorani da beže iz zemlje.
- Molite se da hrišćani u Mijanmaru nastave da šire i dele svoju veru sa drugim ljudima.

16. jun 2012.

Singapur

Svetlo u tami

Polrej je prišao grupi imigranata na obodu grada Singapura. Iz velike torbe koju je nosio izvadio je flašu soka za svakog. Zatim je seo pored njih, otvorio svoju flašu i otpio gutljaj. Bilo je vreme za bogoslužjenje. Ljudi su bili umorni i usamljeni. Većina ih je došla u Singapur iz Indije da bi zaradili novac za svoje porodice. Oni nisu tu došli zbog besplatnog soka. Čeznuli su za Bogom.

Misija pod svetiljkom

Od 2007. godine Polrej je pionir globalne misije među hiljadama imigrantskih radnika u Singapuru. Većina njih živi u velikim spavaonicama koje mogu da prime i po 10 000 ljudi. Polrej pronalazi načine da bude prijatelj ovim ljudima. Raspituje se o njihovom životu, porodici, izazovima sa kojima se suočavaju.

Jedne večeri je šetajući se niz ulicu u sumrak, dok je ulično svetlo treperilo a mrak se polako spuštao, primetio čoveka kako čuči pokraj ulične bandere i čita nešto. Polrej je zastao, čučnuo pored njega i video da čovek čita Bibliju. »Mogu li zajedno sa tobom da pročitam neki stih?« – tiho je upitao.

Čovekove oči su se raširile. Oklevao pre nego što je Polreju pružio knjigu. Palrej je otvorio Isaiju 48: 17-18 i pročitao: »Ovako veli Gospod, izbavitelj tvoj, Svetac Izrailjev: ja sam Gospod Bog tvoj koji te učim da bi napredovao. Vodim te putem kojim treba da ideš. O, da si pazio na zapovesti moje! mir bi tvoj bio kao reka, i pravda tvoja kao valovi morski.«

Martin, čovek koji je čučao pored bandere, pogledao je Polreja: »Nikada ranije nisam čuo za zapovesti Božje« – rekao je. Potom su razgovarali o Božjim zapovestima. Pauraj je zatim pitao Martina o njegovoj porodici i ličnim problemima sa kojima se susreće. Kada je razgovor bio pri kraju i Pauraj ustao da se pozdravi i krene kući, zaustavio se jer je čuo glas koji mu je govorio: *Pomoli se sa čovekom*. Polrej je prepoznao Božji poziv i pozvao Martina kod sebe kući.

Martin je prihvatio ponudu. Peške su otišli do Polrejovog doma, popili hladno piće i još malo razgovarali. Pre nego što se veče završilo, molili su se zajedno. Od tada je Polrej često posećivao Martina. Martin je posle nekog vremena tražio da bude kršten i bio je primljen u porodicu adventističke crkve. Postao je prvi Polrejev obraćenik.

Odgovoriti na potrebe ljudi

Vlada Singapura ne dozvoljava otvoreno iznošenje jevanđelja među imigrantskim radnicima, tako da Polrej stiže prijatelje preko časova engleskog, kompjutera, zdravstvenih predavanja i porodičnog savetovališta. On i nacionalne praznike provodi sa tim ljudima, usamljenim u tuđem svetu. »Zašto to radiš?« – pitaju ga neki od njih. »Zato što vas Bog voli, a i ja takođe« – jednostavno odgovara.

Subotom uveče drži predavanja u blizini velikih spavaonica. Ponekad na predavanjima koristi pripremljeni video materijal, pesme i molitve. Mnogi radnici zastaju, slušaju i učestvuju u njegovim programima.

»Moram da se vratim«

Jedan čovek po imenu Sankar, prolazeći pored jedne grupe ljudi, primetio je da se oni mole. Zaustavio se i posmatrao ih nekoliko minuta. Kada ga je Polrej primetio, mahnuo mu je da dođe i pridruži se grupi. Sankar se približio i bio uvučen u prijateljski razgovor. Sankar je došao i sledeće sedmice i Polrej ga je uvukao u razgovor. Nije mu držao propoved, već mu je postavljao pitanja kojim mu je

pokazao da mu je stalo do njega. Sankar je nastavio da dolazi na predavanja i ubrzo je predao svoj život u Hristove ruke. Nakon nekog vremena Sankar je bio povređen u saobraćajnom udesu. Polrej ga je redovno posećivao u bolnici. Kada je izašao iz bolnice, doneo je odluku da se vrati u Indiju i sa svojim sunarodnicima podeli sve ono što je naučio o Božjoj ljubavi.

Sankar se vratio u svoju otadžbinu gde studira da bi se pripremio da objavljuje jevanđelje.

Deliti viziju

»Među imigrantskim radnicima u Singapuru nalaze se ljudi iz skoro svake varoši i grada u Indiji« – kaže Polrej. »Ako bismo ih doveli Hristu, zamislite šta bi oni mogli da urade kada se vrate svojim domovima.« Polrej je počeo da obučava i priprema obraćenike za takvu službu. Polrej se moli Bogu da više od 50 imigrantskih radnika koji su njegovim zalaganjem predali svoj život Hristu budu oni koji će dalje prenositi vest jevanđelja. Sastaju se u malim grupama u njegovom domu, pa čak i ispod uličnih svetiljki gde se mole, pevaju, proučavaju Bibliju. »Učinio bih sve da ljudima predstavim Hrista.«

Naši misionarski darovi pomoći će da se širom sveta osnivaju nove crkve odanim radom više od 1 200 pionira globalne misije, kao što su Polrej i njegova supruga.

Polrej Masilamoni i njegova supruga Marija Jiva čine jedan misionarski tim pionira koji radi sa ljudima indijskog porekla u Singapuru.

Kratke informacije

- Polrej i njegova supruga Marija su pioniri globalne misije koji služe u Singapuru, velikom gradu – državi na južnom delu Malajskog poluostrva, sa populacijom od 4,7 miliona ljudi.
- Oko 1 200 pionira globalne misije služi u 86 zemalja širom planete. Neki rade u primitivnim oblastima, dok se drugi, kao što su Polrej i Marija, nalaze u modernim, urbanim regijama.
- Molite se za misionarske pionire koji rade širom sveta.
- Za više informacija o ovome pogledati kvartalni adventistički misionarski DVD.

23. jun 2012.

Dar ljubavi

Maj živi u selu usred šume u jednoj zemlji jugoistočne Azije. Ne možemo da kažemo o kojoj zemlji je reč; možemo samo da kažemo da većina njenih stanovnika nisu hrišćani, a mnogi nikad nisu ni čuli za Hrista. Oni slave idole u hramovima. Pred svoje bogove u hramu prinose darove u cveću i hrani uz slatki miris tamjana. U zemlji živi određeni broj hrišćana od kojih je nekoliko hiljada adventista. Neki se okupljaju i slave Boga u crkvama, a drugi u malim grupama u kućama u prirodi. Vernici su veoma odani svojoj veri i trude se da ne propuste nijednu službu. Željni su da još bolje upoznaju Boga.

Otkriće

Maj je jednog dana zapazila grupu ljudi koja je sedela u senci jedne kuće od trske. Slušali su nekog čoveka kako govori. Čovek je držao jednu veliku sliku, ali Maj nije mogla da je vidi. Približila se govorniku i sela ispred njega na toplu zemlju, odakle je mogla sve dobro da čuje i vidi.

Maj je proučavala sliku. Prikazivala je čoveka u dugačkoj haljini koji u naručju nosi jedno jagnje. Izgledao je tako ljubazno. *Pitam se ko je on* – pomislila je. Dok je slušala govornika, shvatila je da se čovek sa slike zove Isus. Maj nikada ranije nije čula za Isusa. Govornik je rekao da je Isus Sin živog Boga, da ih voli i želi da oni zauvek žive sa Njim na mestu koje se zove Nebo.

Govornik je ispričao kako je Isus lećio ljude dodirom ili samo izgovorenom rečju. Dok je slušala, Maj je zaželela da upozna Isusa. Tada je govornik rekao nešto što je nju potpuno šokiralo. »Isus je došao na ovaj svet da pokaže ljudima kakav je Bog, ali nekima se nije svidelo ono što je On govorio i zato su ga ubili.« *Sada neću moći da upoznam Isusa* – pomislila je Maj dok joj se grlo stezalo.

Nada

»Ali Isus je Bog,« nastavio je govornik, »a Bog ne može da umre. Isus je ustao iz mrtvih i hodao ovom zemljom još mnogo dana pokazujući se onima koji su Mu verovali i sledili Ga. Zatim se

vratio svom Ocu na nebo. On je i dalje tamo, sedi na prestolu pored svog Oca i govori Mu koliko nas voli – tebe, mene, sve ljude. Kada tražimo oprostjenje za loše stvari koje smo učinili, Isus podseća svog Oca da je umro za nas. On želi da živimo zauvek sa Njim na nebu. Ali da bismo to učinili, moramo Mu dozvoliti da od nas stvori nove osobe, neokaljane i čiste.«

Plamen nade zagrejao je Majino srce. *Želim da saznam još više o Isusu! Želim da budem čista da bih živela sa Isusom zauvek – pomislila je.*

Dar ljubavi

Kada se sastanak završio, Maj je otrčala kući da ispriča svojoj majci šta je čula. »Želim da saznam više o Isusu« – rekla je sa uzbuđenjem koje je raslo u njenom srcu. »Molim te, mogu li sutra ići da slušam još o Isusu?«

Majina majka nekoliko minuta nije ništa rekla, samo je tučkom sitnila pšenicu pretvarajući je u brašno. Ali Maj je znala da ona razmišlja. Mati je uvek bila tiha kad je razmišljala. Tada je blago rekla: »Da, možeš da ideš. Dovoljno si odrasla da sama za sebe odlučiš ko će ti biti Bog«. Maj je promrmljala jedno »hvala« i tiho otišla. Znala je da majčino odobrenje nije bilo lako dobijeno.

Sledećeg dana Maj je došla do drveta koje je pravilo senku, gde je čula govornika. I drugi su se okupili, ali ih je bilo manje nego prethodnog dana. Maj je pažljivo slušala dok je čovek držao knjigu, Bibliju, i govorio više o Isusu i hrišćanskom putu. Dolazila je svakog dana cele sedmice upijajući ljubav koju je Bog izlivao.

Maj je poželela da može sama za sebe da čita Božju reč, ali nije znala gde može da je nabavi. Mali broj ljudi u njenoj zemlji ima Bibliju, a pogotovo malo dece. Zato Maj još uvek čeka priliku da čita Božju reč, da je drži u svojim rukama.

Ovog tromesečja deca će prilagati svoje darove trinaeste subote da bi se obezbedile Biblije za decu kao što je Maj, da bi i ona mogla da saznaju više o Isusu i podele to sa svojim roditeljima i prijateljima. Priložimo velike darove trinaeste subote tako da Maj i mnogi drugi u njenoj zemlji mogu da saznaju da ih Isus voli.

Kratke informacije

- Deca u mnogim zemljama nemaju pristup Bibliji ni mogućnost da čitaju Božju reč sami za sebe. Ovog tromesečja u zemlji čije ime ne smemo da spomenemo, neka deca će dobiti Biblije kao deo svog obrazovanja. Biće naučena kako da pronađu najznačajnije tekstove, a onda će im biti dozvoljeno da odnesu Biblije svojim kućama, da je proučavaju sa svojim roditeljima. Dok deca dele sa drugima ono što su saznala o Bogu i njihovi roditelji mogu da odgovore na Božji poziv i požele da saznaju više o Njemu.
- Naš poseban cilj sa dečijim darovima trinaeste subote je da se kupe hiljade Biblija za decu iz jedne zemlje jugoistočne Azije.

30. jun 2012.

Program trinaeste subote

Uvodna pesma	»Ustani, o crkvo Božja«
Dobrodošlica	Učitelj Subotne škole
Molitva	
Program	»Put ka Isusu«
Dar	
Završna pesma	»Povedi ih, Bože«
Završna molitva	

* * *

Učesnici: Dva naratora i osoba koja iznosi iskustvo. *[Govornici ne moraju da znaju napamet svoje deonice, ali treba da budu dovoljno upoznati sa materijalom koji predstavljaju.]*

Rekviziti: Velika karta Južnoazijske pacifičke divizije (JAPD) (Skenirati mapu sa poslednje stranice tromesečne pouke ili je daunlodovati sa sajta: www.AdventistMission.org.)

Narator 1: Južnoazijska pacifička divizija sastavljena je od 13 zemalja i nekoliko ostrvskih federacija. Dok su neke od tih zemalja otvorene za jevanđelje i imaju mnoštvo vernika, druge predstavljaju teške izazove za Crkvu. Danas se fokusiramo na dve zemlje: Indoneziju i Mijanmar (Burma).

Narator 2: Indonezija se sastoji od hiljada ostrva koja se protežu duž ekvatora, između Indijskog okeana i Pacifika. Ta ostrva su dom stotina različitih kultura od kojih svaka ima svoju istoriju i religiozne običaje.

Kolonijalizam je većinu ostrva ujedinio u jednu naciju – Indoneziju, a islam je postao dominantna religija. Danas više od 80% ljudi u Indoneziji pripada islamskoj veroispovesti. Ostali su hrišćani ili sledbenici tradicionalnih religija kao što je animizam. Ova verska raznolikost Indonezije predstavlja izazov u pokušaju da se ljudi dosegnu porukom o Hristu.

Adventistička crkva u Indoneziji ima 217 000 vernika, a jedan na svakih 1100 ljudi je adventista. Jedan od najefikasnijih načina da se dopre do ljudi je posredstvom medicinske službe. Ovog tromesečja dve adventističke bolnice u Indoneziji primiče pomoć i moći će da prošire svoje medicinske usluge, tako da svi ljudi koji budu dolazili u bolnice mogu da dobiju medicinsku i duhovnu negu i pomoć.

Narator 1: Jedna od tih bolnica nalazi se na najzapadnijem velikom ostrvu Indonezije – Sumatri. Bolnica je otpočela svoj rad kao klinika u gradu Medan pre 50 godina i prerasla je u bolnicu koja opslužuje ljude iz grada i okolnih oblasti. Jedna žena će ispričati kako je evanđeoska služba u bolnici promenila njen život.

Osoba koja iznosi iskustvo: Ida je hrišćanka, ali nije čula za adventiste sve dok se njen suprug Džon nije teško razboleo od upale jetre. »Bila sam zaista zadivljena osobljem« – rekla je Ida. »Dr Supit je dolazio svakog dana da se moli za Džona.« Međutim, njegova jetra je bila toliko oštećena alkoholom da nije mogla da se oporavi i on je umro nekoliko dana kasnije.« Ida se vratila svojoj kući sama kao udovica.

Dr Supit je nastavio da posećuje Idu i da je hrabri. Pozvao je da sa njim prisustvuje evanđeoskim sastancima na kojima je saznala šta znači biti adventista. Na kraju serije predavanja zatražila je da

postane član crkve. »Zahvalna sam Bogu što je poslao dr Supita i celokupno osoblje bolnice u moj život« – kaže Ida. Danas Ida volontira u adventističkoj bolnici u kojoj je našla svoj smisao života – novu porodicu i radosnu službu širenja jevanđelja.

Narator 2: Adventistička bolnica Medan služi potrebama naroda severnog dela Sumatre. Ali bolnici je neophodna odgovarajuća medicinska oprema. Deo darova trinaeste subote pomoći će da se obezbedi medicinska oprema kako bi bolnica mogla da proširi svoje delovanje.

Narator 1: Na istoku Indonezije nalazi se veliki grad Manado. Adventistička bolnica tamo deluje tek četiri godine, ali već ima veliki uticaj na živote tamošnjih ljudi. Pored medicinske nege namenjene ljudima koji dolaze u bolnicu, volonteri odlaze u grad i okolna naselja nudeći medicinsku negu ljudima koji na drugi način ne bi mogli sebi da je priušte.

Narator 2: Prošle godine je više od 400 ljudi predalo svoje srce Bogu zahvaljujući radu osoblja ove dve adventističke bolnice. Deo naših darova trinaeste subote pomoći će da se ove dve bolnice prošire i da se poboljšaju uslovi u njima kako bi još više ljudi moglo da iskusi Božji isceljujući dodir i sazna o Njegovoj ljubavi.

Narator 1: Mijanmar (Burma) je druga najveća zemlja jugoistočne Azije. Skoro 90% ljudi koji žive u Burmi su budisti.

Godine 1976. otvorena je mala adventistička škola u glavnom gradu. Izgrađena je da primi najviše 100 učenika, ali danas ih je upisano 450. Svaka učionica je pretrpana, ali roditelji i dalje žele da njihova deca pohađaju tu školu u kojoj su profesori ljubazni, a učenici uče da pomažu jedni drugima. Deca uče da vole Boga. Jedan od roditelja će nam ispričati kako je ta škola delovala na njihovu porodicu.

Osoba koja iznosi iskustvo:

Imam dvoje dece, od 8 i 10 godina. Nisu bili srećni u svojoj školi i osećali su da učitelji prema njima postupaju nepravedno.

Jednog dana sreća sam komšinicu koja mi je rekla da njena ćerka ide u adventističku školu Jangon koja ima program od obdaništa do završetka srednje škole. Rekla mi je da profesori postupaju prema deci sa poštovanjem i uče ih da se i oni tako ophode prema drugima.

Toliko kvalitetno rade da deci nije potrebna dodatna nastava izvan škole.

Saznala sam da školu vode adventisti koji su nekad radili i u bolnici u gradu. Ja sam medicinska sestra i sećam se da sam radila sa timom iz Loma Linda univerzitetskog medicinskog centra, koji je došao da obavi neke kardio operacije ljudima kojima je bilo potrebno. Pomislila sam da, ako školu vodi ista crkva koja drži tako dobru bolnicu i osoblje, onda želim da i moja deca tamo uče. Pošto smo hrišćani, bilo mi je drago da nađem školu koja uzdiže Boga. Posetila sam školu i odlučila da tu upišem decu. Odmah smo primetili da su nam deca bila srećnija i mirnija. Više su zainteresovani za svoje časove i učenje i više nisu toliko stidljivi, ne plaše se čak ni da govore pred ljudima.

Zadivljena sam kako profesori disciplinuju decu sa ljubavlju, a deca odgovaraju sa poslušnošću.

Volim kada vidim da moja deca pohađaju časove engleskog jezika. Znam da će, kada završe srednju školu, moći da se kvalifikuju za studije na velikom broju fakulteta. Tako mi je drago što smo pronašli adventističku školu Jangon. Ona je našoj deci pružila mnoge mogućnosti.

Narator 2: Adventističkoj školi Jangon iz godine u godinu treba sve veći prostor za upis dece. Ali roditelji ne mogu da plate veće školarine da bi se škola proširila. Deo naših darova trinaeste subote danas će pomoći da se izgrade dodatne učionice koje će moći da prime do 700 učenika koji žele da steknu dobro hrišćansko obrazovanje.

Narator 1: Čuli ste sa kakvim se izazovima susreće Južnoazijska pacifička divizija. U molitvi pitajte Boga na koji način možete pomoći našoj braći i sestrama da šire Hristovo jevanđelje.

Budući projekti trinaeste subote

Sledećeg tromesečja biće govora o Južnoafričkoj indijsko-oceanskoj diviziji. Darovi trinaeste subote pomoći će sledeće projekte:

Zuršer univerzitet na Madagaskaru
Himba narod na severu Namibije

Riversajd škola u Južnoafričkoj Republici
Crkvu i dečiji centar u Južnoafričkoj Republici

U četvrtom kvartalu 2012. godine biće prezentovana Južno-američka divizija. Specijalni projekti pomoći će centralni Brazil i severni Peru.

—Izvori—

Za više informacija o kulturi i istoriji Indonezije i Mijanmara posetite vašu lokalnu biblioteku ili putničku agenciju.

Onlajn informacije: Adventistički misioniski vebsajt sadrži dodatni materijal koji može upotpuniti tvoju misionisku prezentaciju. Potraži reči ili pesme na burmanskome ili karen jeziku Mijanmara, kao i na indonežanskom. Potražite recepte ili druge zanimljivosti sa www.AdventistMission.org.

Način za ostvarenje cilja: Usredsredite svoju pažnju na svetsku misiju i povećajte sedmične misioniske darove. Zatražite od svog odbora Subotne škole da vam postavi cilj misioniskih darivanja. (Postavite malo viši cilj nego za prošlo tromesečje, podelite sumu sa 14: 12 redovnih tromesečnih delova i 2 dela za trinaestu subotu). Pokažite sedmični grafikon progresa prema postavljenom tromesečnom cilju.

Podsetite vernike da misioniski rad Crkve širom sveta zavisi od subotnoškolskog misioniskog dara koji se prilaže svake sedmice. Dvanaeste subote izvestite vernike o prikupljenim misioniskim darovima tokom proteklog tromesečja. Ohrabrite vernike da trinaeste subote udvostruče ili utrostruče svoje uobičajene misioniske darove. Na kraju Subotne škole izvestite vernike o prikupljenim sredstvima. Ova brza povratna informacija o prikupljenim sredstvima ohrabriće mnoge da nastave da prilažu svoje misioniske darove.

J A P D	Crkve	Grupe	Broj vernika	Populacija
Bangladeška unijska misija	119	296	33 486	164 500 000
Centralnofilipinska unijska oblast	1 173	556	146 549	19 330 000
Istočnoindonežanska unijska oblast	740	198	113 986	21775000
Mijanmarska unijska misija	215	107	29 547	53 450 000
Severnofilipinska unijska oblast	1 346	465	267 698	52 000 000
Južnofilipinska unijska oblast	1 938	963	303 706	23 000 000
Jugoistočnoazijska unijska misija	337	416	89 208	214 000 000
Zapadnoindonežanska unijska misija	738	413	102 928	215 000 000
Pridodata polja	58	44	8 889	22 330 000
Ukupno	6 664	3 458	1 095 997	785 385 000

Tabela pravljena u Junu 2011. godine

Projekti:

- Proširiti adventističku bolnicu Manado u istočnom delu Indonezije
- Obezbediti medicinsku opremu za adventističku bolnicu Medan na zapadu Indonezije
- Proširiti adventističku školu Jangon u Mijanmaru (Burma)
- Dečiji projekat: Obezbediti Biblije za decu u zemlji na jugoistoku Azije čije ime nećemo spomenuti.

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2012.
Za internu upotrebu